Am uitat...

Am uitat să mângâi cu visul fruntea plopilor nătângi.

Am uitat să visez la capătul nopţii când soarele somnoros îşi freacă pleoapa înroşită cu pumnul învăpăiat.

Nu mai ştiu să râd spre cocorii, care, se leagănă dansând printre norii alburii.

Nu-mi mai aduc aminte, nici de culoarea ochilor tăi frumoasă toamnă în zile grele de neguri.

Poate am să plec pe urma iernii să-mi sting visele sub poleiala de argint a zăpezii neprihănite.

Cine mai ştie unde-s curcubeiele? Cine le-a smuls fără milă de la gâtul văratic al cerului?.

Cad trist şi monoton ca mii de speranţe spulberate frunzele caisului. Şi nu-i cine să-l mângâie pe ramurile-i bătrâne. Rădăcinile lui, cer îndurare ţărânei de care se încleştează cu deznădejde.

Am uitat să mai alint cu visul o dorinţă din pruncie. Aceea de a-mi prinde la umeri aripi de cocor şi să zbor, să zbor peste mări de neputinţe şi peste umerii muntoşi ai nepăsării…